

A TESTBŐL ÉS VÉRBŐL VALÓK ÖRÖKSÉGE

„Nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből”. (1Pét. 1,18.)

KORSZAKOK VITÁJA MEGÚJULÓBAN

Mivel a testté lett Isten Fia a *„bűn testének hasonlatosságában”* (Róm. 8,3.) lett emberré, ezért feltétlenül szükséges meghatározni azt is, hogy a Biblia értelmezése szerint mit tekinthetünk bűnnek. Ennek tisztázása nélkül nem lehet érdemben vizsgálni azt, hogy Istennek Fia, mint az egyetlen Isten-ember, milyen mértékig lett emberré.

Az adventisták között évtizedek óta élénk kutatás alapját képezi az az örökzöld téma, amely arra keresi a választ, hogy mi a bűn, mi tekinthető a bűn megnyilatkozásának, és milyen kihatása és következménye van a bűnnek az egyes ember vonatkozásában. Ez a vita különösen Jézus emberi természetének vizsgálata és meghatározása kapcsán éleződik ki. Ha ugyanis figyelembe vesszük Pálnak azokat a kijelentéseit, miszerint Jézus magára vette a mi emberi természetünket, és így *„mindenben hozzánk hasonló”* lett, és a kísértéseit is hozzánk hasonlóan élte át, hiszen *„megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan”* (Zsid. 4,15.), akkor nagyon fontos jelentősége van annak, hogy mit nevezünk bűnnek, és minek nevezzük azt, amit Ádám örökölt át ránk, mint utódaira. Vagyis az atyáinktól örökölt bűnös állapotunk, milyen meghatározás és megítélés alá kerül a Biblia szerint?

Vajon elfogadhatónak mondható az az elgondolás, hogy ez az állapotunk csak egy *„erőtlenség’ és ’betegség’*, mint valami lelki, születési rendellenesség, mint valami eleve adott, és minket sújtó hátrány, ami nem Isten haragját, vagy ítéletét hozza ránk, hanem Isten részvétét váltja ki”? (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus, a *„testté”* lett Isten, 3. old.) Vagy esetleg éppen ellenkezőleg, ez az állapotunk a bűnt és a

halált hozta ránk, és Isten kárhoztató ítéletét jelenti részünkre, függetlenül attól, hogy mi magunk is követünk-e el személyes bűnöket, vagy nem?

E kérdés vizsgálatát azért tartom fontosnak, mert a bűn megítélésének kérdése, a megváltásról vallott nézeteinkkel, kölcsönös hatást gyakorol egymásra. Miközben tudjuk, hogy a Biblia központi és legfontosabb üzenete a megváltás, ezért nagyon fontos, hogy minél tisztább fogalommal bírjunk a bűn meghatározásával kapcsolatban is. Pröhle Károly az alábbiakat írja a következő szakaszban, amivel teljes mértékben egyetérthetünk.

„Keresztyén hitünk tartalmának és igazságának tisztázása, tudatosítása szempontjából kétségtől dönő jelentősége van a bűn fogalmának, tehát annak, hogyan fogjuk fel a bűn lényegét. A bűn felől alkotott fogalmunk mineműsége közvetlen kihatással van a keresztyén hitünk tartalmának összes vonatkozásaira. Közelebbről, a bűnről szóló tan, és a megváltásról szóló tan van egymással felbonthatatlan kölcsönös viszonyban. **Minden hiba, melyet a bűnről való fogalmunk megalkotásában elkövetünk, alkalmas arra, hogy elhomályosítsa Krisztus megváltói érdemét, és viszont, ha Krisztus megváltói személyét és művét nem ismerjük el annak, aminek az evangélium mondja, akkor ez megakadályozza a bűn valószínű, halálosan komoly megítélését.** Már maga ez a kapcsolat mutatja a bűn felfogásának középponti és dönő jelentőségét.” (Pröhle Károly: A hit világa, bevezetés a keresztyén hittanba, Harangszó Kiadás, Győr, 1948. 187. o.)

A keresztyén egyház történelme során, nagyon sokat vitatott kérdés volt az, hogy minek nevezhető, amit Ádám és Éva örökölt át utódaira. Ennek klasszikus példaként áll előttünk az V. század elejéről való Pelagius és Ágoston egyházatyák vitája. Viszont problémának tekintem korunknak azt a megközelítést, hogy egyesek nem mindig Isten Igéjének fényében foglalkoznak a felvetett témával, hanem elkezdik magyarázni, hogy a régi

egyházatyák miként vélekedtek erről, és ezután azt kezdik állítani, hogy akik nem értenek egyet velük, azok ezeknek a régi egyházatyáknak a tanításait vették át, és képviselik. A hitelesség érdekében nézzük meg, hogy mit is képviseltek ezek az egyházatyák.

Pelagius szerint: „A bűn szabad akarati, megfontolt cselekedet, ezért nem örökölhető a természettel együtt... Tudatos, személyes hozzájárulás nélkül nem lehet bűnről beszélni... Ádám bűnének egyéb következménye nem lett, mint az, hogy az engedetlenség végzetes példájává vált az utódok számára, de Ádám bűne nem jelent sem halált, sem bűnt az emberiség számára.” (Vanyó László: Ókeresztény Írók, 1. Kötet, Az ókeresztény egyház és irodalma, 812. old.)

Ágoston szerint: „Róm. 5,12-re hivatkozva állította Ágoston, hogy az eredeti bűn és büntetés, az Ádám bűne, utódaira is áterjedt. Az eredeti bűnnél jobban foglalkoztatta az áteredő bűn problémája” (u.o: 816. old.)

Természetesen a mai vitázók mindkét táborának tanítási rendszerét vissza lehet vezetni a katolikus egyházatyák által tanítottakhoz. Viszont azt is kijelenthetjük, hogy Egyházunkban egyik tábor sem vallja teljesen azt, amit ezek az egyházatyák képviseltek a maguk korában. Ezért nem tudom elfogadni azt a gyakorlatot, – sőt egyenesen elítélem, – amikor egyesek módszeresen a régi egyházatyák nevével próbálják felcímkézni azokat, akik nem úgy vélekednek a témában, ahogyan ők. Az ilyen gyakorlat tisztességtelen, és csak azt a célt szolgálja, hogy a másként gondolkodó, morálisan legyen besározva. A címkével együtt pedig olyan gondolatokat és tanítási irányzatokat is lehessen neki tulajdonítani, és a személyéhez kötni, amit az illető sohasem vallott, és sohasem tanított.

Akik azt gondolják, hogy az Ádámtól örökölt születésbeli állapotra nem érvényes Isten kárhoztató ítélete, azok szerint az ádami örökség csak az első halált hozza ránk, mint következményt, a másodikat viszont már nem. Az így

gondolkodók azonban elfeledkeznek arról, hogy az átörökölt bűnösségünk csak azért nem vonja ránk Isten haragját és ítéletét, mert Jézus golgotai áldozata mindenki számára kegyelmet biztosított ezen a területen. *„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg **a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből**; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén.”* (1Pét. 1,18-19.).

Igaz ugyan, hogy senkinek sem kell Isten ítélőszéke előtt megállni csupán azért, mert Ádám családjába született bele, de ezt a kegyelmet csak Jézus Krisztusban, a Golgotán meghozott áldozatának hátterén nyerhettük el. Vagyis az Isten megbocsátó részvéte nem egy automatikusan megnyilatkozó kegyelem, hanem hatalmas árat kellett lefizetni, Jézus Krisztusnak kellett meghalni a Golgotán azért, hogy mi részesülhessünk ebben a kegyelemben. Ez a kegyelem pedig a megváltásunk része. Ez a kegyelem biztosítja azt a lehetőséget, hogy Isten ítéletében mindenki tiszta lappal indulhat, megítélve ugyanis csak azok miatt lesz, *„amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt”* (2Kor. 5,10.).

A BŰN MEGHATÁROZÁSA

A bűn meghatározását János apostol fogalmazta meg legtömörebben az első levelében, – de nem a teljesség jegyében. *„**Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenség.**”* (1Jn. 3,4.).

Ebben az igében két dolgot jelent ki az apostol. Egyrészt azt mondja el, hogy a bűn csak az Isten törvényével való szembefordulásban létezik, vagyis a törvénytelenségben. Másrészt viszont arra is utal, hogy ezt a bűnös szembefordulást, vagyis törvényteleniséget, csak cselekvő tevékenységben lehet kifejezni, abban az esetben, ha *„valaki a bűnt **cselekszi**”*. Természetesen ezt a cselekvést nemcsak fizikai tettekben lehet megvalósítani, hanem fizikális cselekményektől függetlenül is,

csupán a szívben, ahogyan Jézus utalt erre a hegyi beszédében. Eszerint, ha „*valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal **az ő szívében***” (Mt. 5,27-28.). Ezeknek a bűnös cselekedeteknek a megnyilatkozását nevezi a Bibliánk a „*test cselekedetei*”-nek (Róm. 8,13; Gal. 5,19), aminek következménye a halál. „*Mert, ha test szerint éltek, **meghaltok***” (Róm. 8,13), olvashatjuk Pál írásában. János apostolnak az előbbi kijelentésében viszont nem lehet olyan állítást találni, amiből arra lehetne következtetni, hogy a bűn kizárólagosan csak fizikai cselekedetekben követhető el.

Ahogy említettem, János nem a teljesség jegyében fogalmazta meg a bűn fogalmát. A bűn meghatározását nagyon leegyszerűsíténénk azzal, ha azt gondolnánk, hogy csak a törvénnyel való szembehelyezkedésünkéből képződik bűn. Isten Igéje olyan helyzetekben is bűnt tulajdonít nekünk, amikor nem teszünk semmit, nincs tényleges cselekvés, pedig kellene, hogy legyen: „*Aki azért tudna jól cselekedni, és nem cselekszik, **bűne az annak.***” (Jak. 4,17.). Máshol pedig a hitünkkel ellentétes megnyilatkozásokat is bűnként tartja számon: „*Ami pedig hitből nincs, **bűn az***” (Róm. 14,23.). A bűn lényegének átfogóbb meghatározását Ellen White a következőképpen fogalmazza meg.

„Isten akaratától való bármiféle eltérés; ha figyelmen kívül hagyjuk, amit Isten kifejezetten elrendelt, vagy éppen azt tesszük, amit kifejezetten megtiltott.” (EGW: SDA BC, 3. köt. 1090. old)

A bűn meghatározását ezért nem lehet beszűkíteni egyetlen megállapításba, mintha a Biblia csak a cselekedetekre vonatkoztatva beszélne a bűnről. A cselekedeteink ugyanis csak kifejezői a bűn jelenlétének, de nem azonosak magával a bűnnel. Ezzel az állításunkkal pedig még mindig összhangban vagyunk János kijelentésével, miszerint „*a bűn pedig a törvénytelenység*” (1Jn. 3,4). Csakhogy ez a törvénytelenység elsősorban nem a cselekedeteinkre vonatkozik, hanem a teljes lényünkre, a bűn által megromlott természetünkre, amit a Biblia a „*bűn testének*”

nevez (Róm. 6,6.). A „*bűn testét*” viszont nem mi alakítjuk ki magunkban, hanem születési adottságként örököljük, amit azonban megfeszíthetünk „*indulataival és kívánságaival együtt*” (Gal. 5,24.), hogy „*megerőtelenüljön a bűnnek teste*” (Róm. 6,6.) bennünk. Vagyis a bűn nemcsak akkor létezik velünk kapcsolatban, ha már elkövettünk valamilyen törvényteleniséget, hanem a bűn bennünk van, a „*tagjainkban*” (Róm. 7,23.), a természetünkben, a belső lényünkben, és amikor elkövetünk valamit, akkor csak látható módon nyilatkozik meg a bennünk lévő bűn. „*Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mi bennünk*” (1Jn. 1,8.).

A Római levél 7. fejezetének záró szakaszában Pál apostol valóságos bűnnek nevezi a *tagjainkban* levő *bűn törvényét*, majd később egyszerűen a *bennünk lakozó bűn-ként* határozza meg. „*Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, aki a jót akarom cselekedni ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével és engem rabul át a bűn törvényének, amely van az én tagjaimban.*” (Róm. 7,20-23.). Ugyanitt a „*halál testének*” (24. v.), is nevezi a bűn jelenléte miatt a testünket, a belső megromlott természetünket. Majd pedig „*nyomorúságos test*”-nek (Fil. 3,21.) írja le a megromlott természetünket hordozó, a bűn törvényétől áthatott jelenlegi testünket.

Mindezek után azt mondhatjuk, hogy a bűn elsősorban nem a cselekedeteinkben, hanem bennünk van, a törvénytelen tetteink csak visszaigazolják a bennünk levő bűn jelenlétét. Egyedül Jézus mondhatta el magáról, hogy: „*jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije*” (Jn. 14,30.). Szeretném hangsúlyossá tenni, hogy Jézus ebben a kijelentésében nem arról beszélt – mint ahogy egyesek próbálják ezt az ígét magyarázni –, hogy Ő nem követett el semmilyen bűnt, hanem azt mondta: hogy a

belső lényében, azaz **„én bennem nincsen semmije”**, tehát nem volt Benne bűn. Az, hogy nem követett el bűnt, az többek között csak visszaigazolása volt annak, hogy Őbenne valóban nem volt bűn.

Jézussal ellentétben viszont, mi csak azt mondhatjuk el magunkról: **„tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó”** (Róm. 7,18.). Mert a mi esetünkben a bűn bennünk van, a testünkben, amit a bűn világába való beleszületésünkkel örököltünk a szüleinktől, az elődeink romlott természetével terhelten. **„Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság:”** (Mk. 7,21-22.). Valójában ezért van szükség arra, hogy Isten újjáteremtse és megtisztítsa a belső lényünket, vagyis a szívünket, a bűn székhelyét és fészket, mert onnan indul ki minden élet. Ide vezethető vissza az a tény is, hogy amikor Isten bennünket vizsgál, akkor **„az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”** (1Sám. 16,7.).

Isten tehát nem a megnyilatkozó cselekedeteket nézi és vizsgálja, hanem azt a forrást, ahonnan feltörnek ezek a cselekedetek, mert a bűn bennünk van, a szívünk képezi a fészket, ott gyökerezik bennünk. Ezért Dávid azt kérte Istentől, hogy az újjáteremtő kegyelme ezen a területen hozzon megoldást és szabadulást számára azzal, hogy **„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten”** (Zsolt. 51,12.). Ez a születési örökségünk, vagyis a testünkben lévő bűn azt jelenti, hogy **„Ádámban mindnyájan meghalnak”** (1Kor. 15,22.) az emberek, mivel **„egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat”** (Róm. 5,18.), vagyis a második halál ítélete. Mert születési örökségként hozzuk magunkkal a bűn miatti elveszettségünket, az **„atyáinktól örökölt hiábavaló életünket”**, amiből csak a **„hibátlan és**

szepőlőtlen Bárány” (1Pét. 1,18-19.) vére válthat meg, és szabadíthat meg.

A bűn meghatározásával kapcsolatban ez a tény is azt jelzi, hogy a bűn nemcsak a törvénytelenséggel határozható meg, hanem az Istentől való elszakadás állapota is bűnnek számít, ami az Isten világosságától való elszakadást jelenti, másként pedig a „külső sötétség”-ben való tartózkodás állapotára vonatkozik. Mert akik nem az „**igazság**” és a „**Világosság**” keretein belül élnek, vagyis nincsenek összhangban a **szeretet Istenével**, azok az önzés világában élnek, és ezzel a „**Világosság**”-on kívül, a külső sötétségben tartózkodnak. Ezért nem lehet csupán az elkövetett cselekedetekre korlátozni a bűn fogalmát, hiszen a bűn az Istentől való elszakadásunkból ered, és a tartózkodási közegünk – mármint a sötétség – természetes velejárója, jelenléte pedig a szívünkben gyökerezik. Ezért a bűn, onnan belülről gyakorol hatást az értelmünkre, az érzelmünkre, az akaratunkra, vagyis az egész lényünket uralja, és a test cselekedetein keresztül találja meg a kifejeződését. Ezért minden bűnnek nevezhető, ami Istennel, a jellemével és törvényével ellentétesen van bennünk, és nyilatkozik meg általunk.

AZ ATYÁKTÓL ÖRÖKLÖT ÉLETÜNK

Az előbbiek szerint a bűnről nemcsak azt tudjuk, hogy „**törvénytelenység**”, hanem azt is, hogy elválaszt az Isten szeretet-közösségétől. Ezzel kapcsolatban pedig teljesen lényegtelen, hogy ez az elszakadás az öröklött, azaz születésbeli állapotunkból adódóan van, vagy a személyesen elkövetett bűneink következményéből. Mindkét állapotunkban Isten „**ellenségei**”-nek (Róm. 5,10.) vagyunk tekintve. Lucifer is azért lett Sátánná (ellenséggé), mert „**nem állott meg az igazságban**” (Jn. 8,44.). Vagyis nem maradt meg az Istennel való szeretet közösségben, és ettől fogva „**gonoszság találtatott benne**” (Ezék. 28,15.).

Az ember sem akkor lett bűnössé, amikor Édenben leszakította a tiltott fa gyümölcsét, hanem már akkor, amikor elvesztette az Istenbe vetett bizalmát, amikor lelkében megszakadt a Teremtővel való szeretet-közössége. A gyümölcs leszakítása és elfogyasztása már csak a benne megfogant bűn kifejeződése volt, illetve következménye. Éppen ezért az Ádám által átörököített állapotunk nem más, mint az az állapot, ahová maga Ádám jutott el a vétkezése által, ami az Isten szeretet-közösségétől elszakadt állapot. Csak így érthetjük meg a Szentírásnak azt a kijelentését, hogy Ádám bűne által mindenki bűnös lett, minden ember kivétel nélkül ebbe az Istentől elszakadt állapotba születik bele (Róm. 5,18-19.), és ezt nevezzük „a bűn állapotának”.

Ádám minden leszármazottja örökölte őszülein bukásának következményét, az Istentől való elszakadást. Ezért mondhatjuk, hogy Ádám vétkezése miatt minden ember, a létezés minden pontján, elszakadt állapotban van Istentől és az igazságtól. Ebből következően pedig az Istenhez való viszonyában, az ember is Isten ellensége lett, amiben csak Krisztus megváltó kegyelmének az elfogadása tud változást hozni. Pál is ezért írja rólunk azt: *„mikor **ellenségei voltunk**, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által”* (Róm. 5,10.).

Az előző szempontok miatt, a bűn meghatározásával kapcsolatban szükséges megvizsgálni és tisztázni azt is, mi az, amit „eredendő bűn” névvel fejezünk ki és jelölünk meg? Mi az, amit az atyáinktól örököltünk, amitől csak Isten megváltó kegyelme által szabadulhatunk meg? Azért van szükség erre a vizsgálatra, mert nagyon sok elképzelés és hiedelem kapcsolódik ehhez a fogalomhoz. A zűrzavart pedig csak fokozza az a készség, miszerint egyesek nagy előszeretettel címkéznek fel másokat, mert így akarják negatív színben feltüntetni azt a magyarázatot, amit a tőlük másképpen gondolkodók képviselnek. Hadd idézzek valakitől, az író megnevezése nélkül egy példát, amivel

szemléltetni tudom, hogy mire gondolok az ilyen címkéző megjegyzés alatt.

„Aki tehát azt állítja, hogy az öröklött természet önmagában bűn, és az örök ítélet kárhoztatása alá esik, **az a római katolikus tanítást képviseli**, viszont e tanítás nem biblikus.”

No, melyik adventista vállalná magára azt, hogy ő egy katolikus tanítást képvisel adventistaként. Sokan ezért inkább visszavonulnak és hallgatásba burkolóznak, mert nem szeretnék magukon hordani ezt a megbélyegzést. Az ilyen címkézés arra is jó, hogy olyan gondolatot lehessen az illető személyhez, és az általa képviselt tanításhoz csatolni, amit ő sohasem mondott, még csak nem is gondolt. A krisztológia új irányzatának egyik markáns képviselője a következő összegzést adja az őszüleinktől átörökölt bűnről.

„Az első vétkező ember ennek az énközpontúságnak az ösztönös hajlamait örököltette tovább utódaira. Az öröklés tehát valami nagyon érzékeny mechanizmus az ember életében, az utódok éppúgy örökölnek lelki hajlamokat, mint külső hasonlóságokat. Olyannyira meghatározó jelentőségű ez az öröklött, ösztönös hajlam vagy természet, hogy – Isten megváltó közbeavatkozása nélkül – minden ember mintegy predesztinálva van a vétkezésre, senki sem tud igazságosan élni.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus a testté lett Isten c. füzet 2. old)

Ezzel a meghatározással teljes mértékben egyetérthet mindenki, csak ezt következetesen kellene képviselni az írójának akkor is, amikor Jézussal kapcsolatban nyilatkozik az átöröklés törvényszerűségeiről. Mernünk kell kimondani, és kihatásaiban is vállalni, hogy a születésbeli állapotunk is bűnös. Olyan bűn ez, amely kizár az Isten országából, mert alkalmatlanná tesz a szent lényekkel való együttélésre. Ebben az állapotban Isten megváltó kegyelme és közbeavatkozása nélkül elveszettek vagyunk. Mindez Ádám bűnéből, az Istentől való elszakadásából öröklődik tovább nemzedékről-nemzedékre, megfertőzve minden embert.

Mindezek után nézzük meg, mi az, amit a Szentírás és a Bizonyosságtételek kijelentései alapján megérthetünk az átöröklésünkkel kapcsolatban? Ellen White többek között a következő megállapítást mondja ki Jézus testté-lételével és átöröklésével kapcsolatban:

„Mint Ádám minden leszármazottja, úgy Ő is magára vette az átöröklés vasszabályait, minden kihatásával együtt.” (EGW: JÉ 32,3. – VR 30,1.)

„Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségeit vette magára. Csakis így menthette meg az embert a romlás legmélyéből.” (EGW: JÉ 88,3. – VR 84-35.)

Vannak, akik úgy értelmezik ezeket a kijelentéseket, hogy az első bűnből adódó, a nemzedékről-nemzedékre átöröklődő megromlott belső természetünket, a születésünkből adódó bűn iránti vonzalmunkat, vagyis hajlamunkat is magára vette Jézus.

Van azonban egy aranyszabály, amit kötelező figyelembe venni. Eszerint egy író állításait, minden esetben csak ugyanannak az írónak más helyen adott megfogalmazásaival lehet és kell tisztázni, mert csak így leszünk képesek megérteni, hogy az író mit akart elmondani azzal a kijelentésével. Akik az előző White idézet alapján érzik bizonyítottnak, hogy Jézus hozzánk hasonlóan bűnre hajló természettel született, azok nem szokták ezt az aranyszabályt figyelembe venni. Ellen White ugyanis máshol nagyon határozottan figyelmeztetett és óvott mindenkit attól, hogy Jézusról így gondolkodjon.

„Ne tárd Őt úgy az emberek elé, mint a bűn hajlamaival megterhelt embert... egyetlen pillanatra sem volt Benne gonosz hajlam.” (EGW: SDA 5BC. 1128,4.)

„Semminemű aggodalmunk sem kellene legyen Krisztus emberi természetének tökéletes, büntelen voltát illetően.” (EGW: SDA 5BC. 1131,4.)

„Elbukott emberi természetünk bűnös indulatainak nyoma sem volt Benne.” (EGW: 2Test. 509,f.)

„A szenny közepette Krisztus megőrizte tisztaságát. Jelleme tökéletes iszonyt fejezett ki a bűnnel szemben.” (EGW: SDA 5BC. 1142.)

„Emberi jellemében megőrizte az isteni jellem tisztaságát.” (EGW: Ifj. Nev. 1898. VI. 2.)

A Biblia nagyon markáns kijelentésben fogalmazza meg, hogy mit kell érteni az Ádámtól való örökségünk alatt. Pál apostol azt mondja: *„egy ember által jött be a világra a **bűn**, és a bűn által a **halál**, és... egynek bűnesete által minden emberre elhatott a **kárhozat**.”* (Róm. 5,12. 18.)

Ez az Ádám által ránk hagyott – hatásában háromszoros örökség –, két szinten fertőz bennünket, utódokat. Egyrészt születésbeli állapotunkban, másrészt pedig úgy, hogy kikerülhetetlenül elkövetünk személyes bűnöket is. Dávid ezért mondta azt: *„én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.”* (Zsolt. 51,7.). Ezzel viszont nem azt akarta mondani, hogy az anyja parázna kapcsolatból eredően szülte Őt. Dávid kijelentése egyszerűen csak arra utal, hogy mindannyian bűnben születünk, mert a szüleink az eredendő bűnből származó fertőzöttséget adják tovább nekünk, de mi magunk is ezt örökítjük tovább az utódainkra, ha akarjuk, ha nem. Jób hasonlóan ítéli meg a helyzetünket: *„Micsoda a halandó, hogy **tiszta lehetne**, és hogy igaz volna, aki asszonytól születik”* (Jób. 15,14.).

A bűn átörökítésével, vagyis a bűn egyetemességével kapcsolatban a Biblia azt tanítja, hogy az ember születéséből adódóan bűnös, ezért a *„természet szerint **haragnak fiai**”* (Eféz. 2,3.) vagyunk. Ebből következően, *„ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát”* (Jn. 3,3.). Vagyis a testi születésének állapotában senki sem jogosult az örök életre. Isten Igéje szerint kivétel nélkül, *„**mindnyájan bűn alatt**”* (Róm. 3,9.)

vagyunk. Pál még önmagáról is azt vallotta, hogy „*én testi vagyok, a **bűn alá rekesztve***” (Róm. 7,14.). Majd összegzésképpen még hozzátette: „*az Írás **mindent bűn alá rekesztett***” (Gal. 3,22.).

Ez a bűn alá rekesztés azt jelenti, hogy olyan közegbe születünk bele, amelyben minden ember felett hatalmat gyakorol a bűn, ezért mindenki megváltásra szorul ebben az állapotában. Ez olyan tény, ami teljesen kizárja azt az értelmezést, miszerint az atyáinktól való örökségünk nem ítél halálra és kárhozatra bennünket.

A bűn alatti élet egy sajátos és nagyon különös helyzetet teremt az ember számára, a nagy ellenségünkkel, Sátánnal kapcsolatban. Pál apostol szerint „*e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát*” (2Kor. 4,4.). Vagyis, bűn alatti állapotban élni azt is jelenti, hogy Sátán országának a sötétségében élünk, *a sötétség hatalmában* (Kol. 1,13.), amiből következően „*az egész világ gonoszságban vesztegel*” (1Jn. 5,19.). Ebből az állapotból csak Isten üdvözítő kegyelme tud kiszabadítani, Aki „*megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába*” (Kol. 1,13.). Amikor viszont valakinek az életében bekövetkezik ez az átmenet, az újjászületés által, akkor attól fogva Isten már nem úgy tekint rá, mint aki Ádám fia és örököse, hiszen ettől a pillanattól fogva Jézusban, Isten fiává és Isten örökösévé lett.

„Akik elfogadják Krisztust, azokra Isten nem úgy tekint, mint akik Ádámban vannak, hanem amint Krisztusban vannak, Isten fiaiként és leányaiként.” (EGW: [A hit, mely életet, 113. oldal](#))

Vagyis az újjászületés előtt „**Ádám**ban” voltunk, az újjászületés után pedig már „**Krisztus**ban” vagyunk. Ádám

lenni azt jelenti, hogy Ádám tette és Istentől elszakadt élete a belőle való születés által nekünk tulajdoníttatik. Krisztusban lenni pedig azt jelenti, hogy az újjászületés által Krisztus élete és tettei nekünk tulajdoníttatnak. Ha a Krisztusban való újjászületéssel

kapcsolatban komolyan gondoljuk Krisztus életének és tetteinek a tulajdonítását, akkor az Ádámtól való születés hátterén is komolyan kell gondolnunk a tulajdonítás következményeit a születésbeli állapotra vonatkozóan.

Azzal egyetérték, hogy az „eredendő bűn” csak egy teológiai fogalom, egy kifejezés, és ilyen formában nem található meg a Bibliában. Ez a meghatározás viszont alkalmas arra, hogy megértsük azt, amit a Biblia képvisel, hiszen visszamutat az Ádám által elkövetett bűnre, amelynek kihatása van az egész emberi nemzetségre. Tartalmi jelentése szerint viszont megtalálható a Szentírás különböző írásaiban. Ezt emeli ki Pál apostol is a rómaiakhoz írott levelében, amikor arról beszél, hogy *„egy embernek engedetlensége által sokan **bűnösökké lettek:**”* (Róm. 5,19.). Ebben az értelemben az „eredendő bűn” azt jelenti, hogy Ádám bűne, eredendően vétket és szennyezettséget örökített át mindenkire, aki az ő utódként, az ő magvából született. Ezért Ádám és Éva gyermekeiként mindenki öröklí ezt a születésbeli bűnös szennyezettséget, bűnös természetet. Vagyis minden ember bűnösként lép be az emberi családba, és kikerülhetetlenül végre fog hajtani személyesen elkövetett bűnös cselekedeteket is, mert az Ádámtól örökölt természete eleve ilyen életre rendeli el. Néhány idézetet szeretnék csatolni ehhez a gondolathoz Ellen White írásaiból.

*„A gyermekek öröksége **a bűn öröksége.**”* (EGW: Child Guidance, 475. oldal)

*„Ádám engedetlen volt, és **bűnt hagyott utódaira.**”* (EGW: 1900, 143. levél)

*„Ádám vétkezett, és **gyermekei osztoznak bűnében és következményeiben.**”* (EGW: Idők Jelei, 1890. május 19.)

*„A gyermekek **Ádámtól az engedetlenség örökségét kapták, a bűnét és a halálát.**”* (EGW: 1895, 8. levél)

*„Ádám elbukott a próbán, és mivel fellázadt a törvény ellen, **minden utóda bűnössé lett.**”* (EGW: 1901, 126. kézirat)

„Ádámnak szent, tiszta, büntelen, romlatlan természete volt, de elbukott, mert az ellenség sugallataira hallgatott, és utódai megromlottak. 'Egy ember engedetlensége által mindnyájan bűnösökké lettek.'” (EGW: 1898, 20. kézirat)

*„A kereszttől a koronáig elszánt munkát kell végeznünk, küzdenünk kell **a velünk született bűn ellen**; csata dúl a kifelé áramló rossz ellen.” (EGW: Review and Herald, 1887. november 29)*

Mindezek hátterén mernünk kell kimondani, és kihatásaiban is vállalni, hogy a születésbeli állapotunk is bűnös. Olyan bűn ez bennünk, amely kizár az Isten országából, mert alkalmatlanná tesz a szent lényekkel való együttélésre. Ebben az állapotunkban Isten megváltó kegyelme és közbeavatkozása nélkül elveszettek vagyunk. Mindez Ádám bűnéből, és az Istentől való elszakadásából öröklődik tovább nemzedékről-nemzedékre, megfertőzve minden embert kivétel nélkül.

Alfred Vaucher: *Az üdvösség története* című könyvében a következőképpen adja vissza és összegzi ezeknek a gondolatoknak a lényegét, különböző íróktól idézve a gondolatokat.

„Minden ember bűnös lehet Ádámban, és születhet bűnösnek anélkül, hogy ez az erkölcsi állapot magában foglalná az egyén személyes bűnösségét. Vagyis nem a vétkezés átöröklésében hiszünk, hanem a bűn átöröklésében” (William Frederic Monod: Az öröklődő bűn, (L'Espérance chr., I., 120. oldal, 1899). Idézi Alfred Vaucher: Az üdvösség története, XXI. Téma, 5. pont)

„Ádám egyedül felelős azért a bűnért, amit elkövetett; bűne nem számítható be nekünk, nem vihető át mireánk. Amit Ádám ránk hagy, az az erkölcsi elferdülés, a romlott hajlam, vagyis bűnös tettének következményei. Mindannyian bűnösnek születtünk, de nem abban az értelemben, hogy ahogy megszülettünk, máris van magunkkal hozott bűnünk, hanem abban az értelemben, hogy magunkkal hozzuk a bűn csíráját, amely minden esetben múlhatatlanul kifejlődik. Sőt,

a bűnnek ez a csírája már önmagában is beszennyeződés, ami elég ahhoz, hogy elválasszon bennünket Istentől.” (François Bonifas: Az eredendő bűn, (Essai sur l'unité le l'enseignement apostolique, II. 126. oldal, Párizs, 1866.) Idézi Alfred Vaucher: XXI. téma, 5. pont)

Az „eredendő bűn” kérdését nem lehet a személyes felelősség oldaláról közelíteni. Nem azért vagyunk eredendően bűnösök, mert személyes felelősség terhel bennünket Ádám bűne miatt, hanem azért, mert Ádám minden utódjára átörököltette a saját, Istentől elszakadt állapotát. Mi valójában már csak beleszületünk abba, ahová Ádám jutott a bűne által, az Istentől való elszakadása által azzal, hogy Sátán szövetségesévé lett az Isten elleni lázadásában.

Azért beszélhetünk „eredendő bűn”-ről, mert a bűnös természet, mint születésbeli adottság, közvetett átadással történik, ilyen módon – Ádámtól kezdve – minden emberig eljut a szülőkön keresztül. Vagyis nem közvetlenül Ádámtól kerül át az egyénekre, de Ádámtól eredően indul, és így jut el mindenkire a szülőkön át. Ebből következik, hogy a gyerekek a szüleiktől öröklik a bűnös természetet, a szülők pedig a saját szüleiktől, egészen Ádámgig visszamenőleg. Ebből a folyamatból képződött a megnevezése is, az „eredendő bűn” elnevezés.

Születésbeli állapot vonatkozásában egyedül csak Ádámról és Éváról mondható el az emberi családban, hogy nem bűnősként születtek, hanem személyesen elkövetett vétkezés miatt lettek bűnösökké. Utódaik viszont kivétel nélkül már azért vétkeznek, mert bűnösökként születnek, mert a bűn világába való beleszületésükre igaz Dávid megállapítása, mely szerint *„vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám”* (Zsolt. 51,7.).

Bűnössége miatt az ember csak olyan utódokat hozhat a világra, akikben a tőle való születés miatt már benne van a bűn magja, és ez eleve elrendeli őket a személyes bűnök elkövetésére is. Vagyis születésünktől kezdve be van írva természetünkbe, *a tagjainkba, a bűn törvénye, ami rabul ad bennünket a bűnnek*

(Róm. 7,21-23.). Ez kikerülhetetlen sorsa mindenkinek, aki Ádám családjába születik bele.

Az Ádámtól származó örökségünk azonban nemcsak ennyiből áll, hanem az előbb részletezett állapotnak következményei is lettek. Pál apostol kereken kimondja, hogy *az egynek bűnesete miatt a halál is uralkodik* az embereken (Róm. 5,17.). Ekkor azonban még csak az első halálról beszél, amit csak elalvásnak minősít Isten Igéje, hiszen mindenki számára van belőle felébredés, vagyis feltámadás. Az első halálban való részesülésünk kimondottan Ádám bűnének következményeként van rajtunk: *„mert amaz egynek esete miatt sokan haltak meg”* (Róm. 5,15.).

Ádámtól való örökségünk azonban sajnos még a legszörnyűbbet is tartogatja részünkre: a kárhozatot, vagyis a második halált, a végső és teljes megsemmisülést: *„miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat”* (Róm. 5,18.). Isten egyébként is, kezdettől fogva ezt a halált helyezte kilátásba arra az esetre, ha ős-szüleink esznek a tiltott fáról. *„A jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz”* (1Móz. 2,17.). Mivel pedig ez bekövetkezett, ezért érvényessé is vált Istennek ez az ítélete, vagyis ettől az eseménytől fogva, ezen ítélet alapján halottnak lett tekintve az ember. Mivel pedig a halál csak a *„bűn zsoldja”*-ként jelenik meg, ezért mondhatjuk azt, hogy a kárhozat halála csak azért öröklődik át Ádám utódaira, mert a bűne is átöröklődik, és ezért kell kivétel nélkül mindenkinek meghalni az Ádám által elkövetett bűn következményeként.

Az atyáinktól örökölt *„eredendő bűn”* nem mondható ugyan személyes bűnnek, de következményében mégis ugyanazt jelenti, hiszen Isten kárhoztató ítéletét hozza magával. Létezése miatt *„minden emberre elhatott a kárhozat”* (Róm. 5,18.), és *„egynek bűnesete miatt uralkodott a halál”* (Róm. 5,17.). Vagyis mindkét kijelentés azt állítja, hogy Ádám bűnesete miatt minden emberre elhatott a kárhozat ítéleteként a második halál. Istennek ez az

ítélete nemcsak az őszüleinkre vonatkozó kijelentés, hanem az emberi család minden tagjára is, mindazokra, akik Ádám utódaiként születnek bele ebbe az állapotba. Ezért mondja Pál, hogy **„Ádámban mindnyájan meghalnak”** (1Kor. 15,22.). Vagyis a születésbeli örökségünk a jellegénél fogva, eleve nem az örök életet biztosítja számunkra, hanem csak azt, amit az első űsünk számára is jelentett az elkövetett bűne: a kárhozat ítéletét, a második halált. Az Isten Bárányának vére ez alól az isteni ítélet alól szabadít fel és vált meg bennünket: *„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből. Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányán, a Krisztusén”* (1Pét. 1,18-19.).

Amikor tehát Pál azt mondja, hogy **„Ádámban mindnyájan meghalnak”** (1Kor. 15,22.), akkor ezzel egy megcáfолhatatlan bizonyítékot szolgáltat arra, hogy a bűn nem csak a konkrétan elkövetett bűnös tettek formájában van jelen életünkben, hanem olyan állapotként is, amit örököltünk. Az már csak egy plusz rossz, hogy ebből az örökségből kikerülhetetlenül, mintegy gyümölcsként születnek meg, és érnek be a konkrét személyes bűnök is.

Súlyosbítja helyzetünket az is, hogy ebben az állapotunkban nem vagyunk urai magunknak, nem vagyunk képesek arra, hogy elszakadjunk a bűntől, és visszatérjünk az Isten szeretetközösségébe. Ebben az állapotunkban az Isten ellen lázadó bűnös kívánság, és annak Szerzője uralkodik bennünk és felettünk. Ebből a rabszolgaságból kizárólag a Jézus Krisztus általi megváltás biztosíthat felszabadulást: *„És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket”* (Jn. 8,32.). Ezért kényszerülünk kimondani azt, hogy *„az öröklött fogékonyságból kikerülhetetlenül személyes, tudatos bűnök lesznek.”* (Vankó Zsuzsa: Káté, kézirat, 40. oldal) A *„természetünk annyira megromlik, hogy önmagunkban sem hatalmunk, sem vágyunk nem lesz többé, hogy Sátánnak ellenálljunk.”* (EGW: PP. 33,2.)

Amikor Pál apostol azt írja, hogy „*Ádámban mindnyájan meghalnak*” (1Kor. 15,22.), akkor ezzel olyan egyetemes következményről beszél, ami kivétel nélkül minden Ádám családjába beleszülető emberre érvényes ítélet. Ezért, amikor azt írja: „*egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek*” (Róm. 5,12.), akkor ezt a megállapítását csak az előbbi kijelentése háttérén értelmezhetjük. Vagyis a bűn és a halál nem azért hatott el az Ádám családjába született emberekre, mert „*mindannyian vétkeztek*”, azaz személyesen is elkövettek bűnt, hanem azért, mert Ádámban vétkeztek mindannyian. Ennek alátámasztása érdekében szeretném idézni szintén Páltól azt az ígét, amikor Lévi és Melkisédek összehasonlításáról beszél, azt elemezve, hogy melyik a kisebb, és melyik a nagyobb. Ide csatolom az ígét kétféle fordításban is, a könnyebb megértés érdekében. Ezt pedig azért teszem, hogy ne tőlem származzon az értelmezés, hanem Pálnak ezt a kijelentését egy másik, szintén Páltól származó kijelentéssel próbáljam megvilágítani.

*„És hogy úgy szóljak, **Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, Mert ő még az atyja ágyékában volt, amikor annak elébe ment Melkisédek.**”* (Zsid. 7,9-10. Károli ford.)

*„És hogy úgy mondjam, **Ábrahám személyében a tizedet szedő Lévi is tizedet adott, mert már jelen volt őseben, amikor Melkisédekkel találkozott.**”* (Zsid. 7,9-10. Protestáns ford.)

Amikor tehát Pál apostol egyes kijelentéseit értelmeznünk, akkor azt kizárólag csak a saját írásaival szabad elvégeznünk, mert csak az Ő írásaiból érthetjük meg, hogy miként gondolkodott, amikor egy-egy ilyen kijelentését megfogalmazta. Ilyen szabály mellett a következőket mondhatjuk. Amennyiben Ábrahámban Lévi is tizedet fizetett Melkisédeknek, holott csak több száz évvel később született meg, hasonlóképpen kell érteni

az Ádám, és a minden ember vétkezésének kérdését is, hiszen mindkettő Pál megfogalmazásában kerül kijelentésre. Azért kell ilyen módon értelmezni, mert mindkét kijelentés hasonló módon történik, és tartalmában, illetve kihatásában is hasonló. Ez az összehasonlító értelmezés tükrözi Pálnak azt a gondolkodását, amit az írásaiban képvisel.

Eszerint a „*mindenek vétkeztek*” kijelentés nem arra vonatkozik, hogy mindenek elkövettek valamilyen személyes bűnt, és ettől lettek bűnösökké, hanem arra vonatkozik, hogy Lévihez hasonlóan váltak részessé Ádám bűnében. Azért, mert minden ember már ott volt Ádámban, amikor vétkezett, ahogy Lévi is ott volt Ábrahámban, és így benne Lévi is tizedet fizetett, pedig még nem is élt akkor. Pál azonban azt mondja Léviről, hogy *már jelen volt őseben, amikor Ábrahám Melkisédekkel találkozott* (Zsid. 7,9-10.). No, ugyanúgy volt jelen minden ember Ádámban, amikor vétkezett és bűnössé lett. Pál gondolkodása szerint azért mondható el ez, mert mindannyian Ádám magvából való emberek vagyunk. Ilyen értelemben a bűn és a halál azért hatott el minden emberre, mert Ádámban mindazok vétkeztek, akik az Ő magvából születtek. Igaz ugyan, hogy Ádám leszármazottai maguk is elkövetnek kivétel nélkül bűnöket, de Pál kijelentésében nem erről van szó, ebben a kijelentésében ez a gondolat nincs benne.

Az egész fejezetben adott tanítása háttérén azt az értelmezést, hogy csak a személyesen elkövetett bűnök miatt leszünk bűnösökké, csak következtetés által lehet Pál üzenetéhez csatolni. Az egész fejezet arról ad kinyilatkoztatást, hogy Ádám bűne egy képviseleti cselekmény lett az utódai számára, ezért Isten is úgy tekint ránk, mint az Ádám magvából valókra, mint akik mindannyian vétkeztünk benne, azaz Ádámban, és meg is haltunk benne, hiszen „*amiképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, akképen a halál minden emberre elhatott*” (Róm. 5,12.). Ennek az értelmezésnek a visszaigazolása az a rész, amikor viszont Jézusról beszél Pál

ugyanilyen módon, mert Jézus igaz élete is ugyanilyen képviseleti cselekmény lett azok számára, akik hit által elfogadják Őt személyes Megváltójukként, azok Jézusban igazzá válnak, és élhetnek, mert *„akié a Fiú, azé az élet”* (1Jn. 5,12.). Vagyis amíg Ádámban mindannyian bűnösökké lettünk, és a halál vár ránk, addig Krisztusban mindenkire érvényesülhet a megigazulás és az örök élet.

Pál és kortársai szemében Ádám nem egyszerűen csak egy ember a többi között, hanem olyan személyiség, aki az egész emberiséget magában hordozta. Mivel Ádám volt az első teremtmény az emberi családban, ezért ő az emberi család Feje lett, a Vezető, belőle született meg az emberi család minden tagja.

Ilyen értelemben tekinthetünk rá úgy, mint aki minden leszármazottja nevében cselekedett. Péter apostol is ilyen értelemben utal Ádám bűnére, mint örökségre, mert Ádámtól eredően örököltük *az atyáinktól való hiábavaló életünket* (1Pét. 1,18.). Ez az örökség viszont egy elveszett állapotot jelent, és ebben az állapotban mindenki megváltásra szorul, amelyből csak az Isten Bárányának vére válthat meg bennünket. Ha az *„atyáinktól örökölt hiábavaló életünk”*-ket nem kellene bűnös állapotnak tekinteni, akkor nem volna szükség a megváltó kegyelemre. Péter apostol szerint viszont csak ebben a kegyelemben lehet az egyetlen reményünk.

Jézus Krisztus áldozata tette lehetővé, hogy az eredendő bűnből származó kárhozat büntető ítélete alól minden ember megbékélt állapotba jusson Istennel, a személyes döntésétől függetlenül. *„Minthogy az Isten volt az, aki **Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket**”* (2Kor. 5,19.). Ezért beszélhetünk az emberiséggel kapcsolatban második próbaidőről.

„Viselve a törvény büntetését, a bűnösnek adott egy másik alkalmat, egy második próbaidőt. Utat nyitott, melyen a

bűnös visszajuthat Isten kegyelmébe.” (EGW: SDA. Bible Commentary 6. köt. 1092. old.)

Ilyen alapon nézi el Isten, azaz tekinti bocsánatosnak a „*tudatlanság idejét*” is (Csel. 17,30.). Ebből a kegyelemből adódik az a lehetőség, hogy Isten ítélőszéke előtt csak a személyes felelősséggel elkövetett bűnökért kell számot adni. Amiben nincs benne a személyes felelősségünk, azért nem kell számot adni az ítéletben, sem a gyötrelem büntető ítéletében részesülni. „*Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki meg jutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót vagy gonoszt*” (2Kor. 5,10.).

Amikor Pál apostol azt mondja, hogy Jézus Krisztusban megbékéltette magával Isten „*az egész világot*”, „*nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket*”, akkor azért mondja ezt, mert Jézus Krisztus áldozatában az eredendő bűn miatti büntető ítélet és gyötrelem is beteljesedett minden ember számára. Isten így biztosít lehetőséget mindenkinek ahhoz, hogy szabad akaratilag döntéseik alapján elfogadhassák a békeajánlatát, és képesek legyenek békességre jutni, és békességben maradni Istennel, mert csak így válhatnak alkalmassá az örök életre.

Csak Isten kegyelme képes bennünket elvezetni odáig, hogy „*megerőtlenüljön bennünk a bűnnek teste*” (Róm. 6,6.), vagyis, hogy többé *ne uralkodjék a bűn a mi halandó testünkben* (Róm. 6,12.). Az ellene való küzdelmünk azonban ennek ellenére sem szűnik meg teljesen. A végső szabadulás majd csak Jézus Krisztus dicsőséges visszajövelekor fog beteljesedni, az átváltozás csodájaként, amikor „*elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint*” (Fil. 3,21.).

JÉZUS ÉS AZ ATYÁINKTÓL ÖRÖKÖLT ÁLLAPOT

Az „eredendő bűn”, valamint az „eredendő bűnösség”, és így magának a „bűn” fogalmának az újbóli vizsgálatára és elemzésére

azért van szükség napjainkban is, mert egyes emberek, a Jézus emberi természetéről vallott nézeteikkel nem tudják összeegyeztetni, hogy az Ádámtól örökölt állapotunk is bűnös állapot, amely Isten kárhoztató ítéletét vonja magára. Péter apostol előbb idézett kijelentése viszont teljesen egyértelművé teszi ezt. Vagyis ha az atyáinktól örökölt állapotunk, – amiről Péter beszél – mint születésbeli örökség, megváltást igényel, akkor Jézusnak is megváltóra lett volna szüksége, hogy megszabadulhasson a születésbeli örökségétől, abban az esetben, ha Ő is minden vonatkozásban teljesen hozzánk hasonló állapotban született.

Péter kijelentése alapján ugyanis mindenkit csak az Isten Bárányának vére válthat meg a születésbeli örökségéből. Ezt a feszültséget úgy próbálják kiküszöbölni és áthidalni, hogy ez az „*atyáinktól örökölt hiábavaló életünk*” egyáltalán nem igényel megváltást. Ez az állapotunk csak az „Isten részvétét váltja ki”, nem pedig az ítéletét. A tanítási rendszerükben ezzel az értelmezéssel szabadítják fel Jézust a születésbeli állapotának következményeitől. A kérdés csak az, vajon ez az elmélet megállja-e a Szentírás és a Bizonyosságtételek próbáját minden kétséget kizáróan? Ezt szeretném a továbbiakban megvizsgálni.

A nehézség az előző kérdéssel kapcsolatban akkor kezdődik, ha feltesszük azt a kritikus kérdést: Jézus valóban magára vette a mi születésbeli állapotunkat, annak minden kihatásával együtt, ahogy az minket terhel. Vannak, akik azonnal igennel válaszolnának erre a kérdésre, ennek megválaszolása azonban komolyabb megfontolást igényel.

Ha ez így történt volna, ha Jézus is ugyanolyan bűnre hajló természettel született volna, mint mi, akkor az Ő természetébe is be lett volna írva a bűn törvénye, ahogyan nekünk. Akkor ebből adódóan, az Ő életében is, kikerülhetetlenül, személyesen elkövetett bűnök következtek volna, miként az a mi életünkben történik. Akkor Ő is magába vett volna egy olyan lelki fertőzést, amely Őt is az Istentől elszakadt állapotba helyezte volna, amely

Őt is alkalmatlanná tette volna a szent lényekkel való együtt-élésre, ahogyan ez az emberekkel kapcsolatban történik. Ebből az állapotból akkor Őt is csak az Isten megváltó kegyelme és közbeavatkozása szabadíthatta volna ki, ahogyan bennünket is.

Ezen a ponton azonban felmerül egy újabb kérdés: Jézusnak ebben az esetben ki lehetett volna a megváltója, Őt vajon ki szabadíthatta volna ki, ha Ő is hozzánk hasonlóan az Istentől elszakadt állapotba születik bele? Bizonyára mindannyian egyöntetűen azt válaszoljuk, hogy Neki nem volt szüksége megváltóra. Ha viszont Neki nem volt szüksége megváltóra, akkor megváltó kegyelemre sem, az Isten kegyelmes közbeavatkozására sem. Akkor viszont Ő nem lehetett, és nem is volt az Istentől elszakadt állapotban, kivéve a kereszten, a mi bűneink miatt. De akkor az eredendő bűnből adódó átöröklés minden kihatását sem vette magára olyan módon és szinten, ahogyan azt sokan elképzelik Vele kapcsolatban. Az egyik állítás ugyanis kizárja a másikat.

Az Ellen White írásaiban található kijelentésekkel kapcsolatban szükséges alkalmazni az előbb említett arany szabályt. Senki sem jogosult arra, hogy Ellen White egy-egy mondatát csupán a saját logikájával próbálja továbbgondolni, és következtetéseit úgy feltüntetni, mintha azt valóban Ellen White jelentette volna ki. Az írásaiban található kijelentésekre hiteles értelmezést csak ő maga adhat, az egyéb helyen adott írásai által. Az Ő írásaiban viszont nagyon egyértelmű kijelentéseket találunk arra vonatkozóan, hogy az atyáinktól örökölt állapotunk minden kihatását nem vetíthetjük át Jézusra.

„Legyen minden ember óvva attól a területtől, ahol Krisztust teljesen emberré teszi, olyanná, mint közülünk egy, mert azt nem lehet.” (EGW: SDA. BC 5. köt. 1129. old.)

„Jézust nem szennyezte be romlottság, idegen volt neki a bűn... Őt nem uralták emberi szenvedélyeink, bukott természetünk.” (EGW: 2T, 508-509)

„A szenny közepette Krisztus megőrizte tisztaságát. Jelleme tökéletes iszonyt fejezett ki a bűnnel szemben.” (EGW: SDA. BC 5. köt. 1142. old.)

„Az emberi szemnek csak ember volt, de Ő egy tökéletes ember volt. Emberi természetében az isteni jellem megtestesülése volt. Isten az Ő Fiában megtestesítette a maga tulajdonságait: hatalmát, bölcsességét, jóságát, tisztaságát, igazságát és jóakarátát. Benne lakott, noha emberi testben, minden tökéletesség, minden kiválóság.” (EGW: YI, 1897. szept. 16.)

„El kellett foglalnia helyét, mint az emberi nem feje, azáltal, hogy felveszi annak természetét, de nem az ember bűnösségét.” (EGW: ST. 1901. máj. 29)

„Krisztusnak nem volt ugyanaz a bűnös, romlott, bukott hűtlensége, mint amely nekünk van.” (EGW: 3SM, 131; – MS, 94)

„Azzal, hogy az elbukott állapotban levő ember természetét öltötte magára, Krisztus a legparányibb mértékben sem osztozott annak bűneiben. Semminemű aggodalmunknak sem kellene lennie Krisztus emberi természetének tökéletes, büntelen voltát illetően.” (EGW: SDA. BC 5. köt. 1131. old. – ST 1898. jún. 9.)

„Emberi természetében megőrizte az isteni jellem tisztaságát.” (EGW: YI, 1898. jún. 2.)

„Lelki természete szabad volt a bűn minden nyomásától.” (EGW: ST, 1897. dec. 9.)

„Krisztus emberi természetéről mondja az Írás: »szentnek hívatik«.” (EGW: ST, 1896. jan. 16.)

„Nem szabad azt gondolnunk, hogy Krisztus hajlama arra, hogy Sátán kísértéseinek engedjen, gyengítette emberi természetét, és ugyanazokkal a bűnös hajlamokkal rendelkezett, mint az ember.” (EGW: MS, 57)

Úgy gondolom, ezeknek a kijelentéseknek a hátterén senki sem állíthatja Ellen White-ra hivatkozva, mintha Ő azt állítaná bármelyik írásaiban is, hogy amikor Jézus emberré lett, akkor a bűnös ember belső, lelki fertőzöttségét is magára vette. Ha valaki mégis azt veszi észre, mintha az előbbi kijelentéseknek ellentmondó gondolatot fedezett fel valamelyik írásában, akkor csak a szöveg-értelmezésével lehet baj, mert azt a kritikus szakaszt, esetleg az egyéb helyen adott kijelentéseitől függetlenül próbálta megmagyarázni önmagának az illető. Ügyelnünk kell arra, hogy mindig az összhangot keressük a kijelentések között, és ne nyugodjunk addig, amíg meg nem találtuk, az Istentől adott ihletett írásokban.

Sajnos az előbbi, világos kijelentések ellenére, mégis vannak olyanok, akik más véleményt képviselnek ebben a kérdésben. A példa kedvéért két idézetet csatolok annak alátámasztására, és szemléltetésére, ahogyan némelyek gondolkodnak Jézus emberi természetéről.

„Csak azzal, hogy az átöröklés törvényének alávetette magát, érthette el a bűnt a maga teljes, valódi mértékében, úgy, ahogy a bűn a maga valóságában van... Minden egyes személyben sokféleképpen van jelen a visszanyúló, nemzedékről nemzedékre öröklött, bűn iránti fogékonyság. Az a fogékonyság, ami nem érte még el a csúcspontját a bűnös cselekedetekben, de ami állandóan készen áll, hogy amikor alkalom kínálkozik, előre lendüljön, és a bűn tényleges elkövetésében megtestesüljön... **A mi bűn iránti fogékonyságunk vettetett Rá testté-lételekor.**” (A.T.Jones: The Consecrated Way, 42. Idézi Robert J. Wieland: Az 1888-as üzenet, 58-59. oldal)

„Krisztus rendelkezett – emberi örökségén keresztül – az örökletes emberi természet szenvedélyeivel, indulatának minden erejével. **Erős fiatal emberi mivoltában érzékelte Dávid szenvedélyét, Júda bűnét, Salamon nemi vágyait.** Vagy így, vagy pedig nem vette magára szó szerinti

értelemben a mi természetünket...” (Olesen: Gondolkodj helyesen a testté-lételről 9. téma, 3. oldal)

A magam részéről nagyon merész és durva kijelentéseknek tartom az íróktól ezeket a megjegyzéseket és magyarázatokat. Noha elég sokat tanulmányoztam az előbbieik szerint gondolkodók írásait, mégsem tudom felfogni, hogy miként lehet ezzel az elképzeléssel összeegyeztetni azt, amit a Biblia tanít Jézusról, az Ő szentségéről és lelki tisztaságáról. Akik az előbbieik szerint gondolkodnak Jézus testté-lételéről, azok nem veszik komolyan a Bibliának azokat a kijelentéseit, amelyek az Ádámtól való örökségünkre vonatkoznak. Néhány pontban hadd foglaljam össze az ilyen tévesen gondolkodók következtetéseinek a lényegét, és egyúttal a képtelenségét.

1. Ha Jézus valóban magára vette volna az eredendő bűnből fakadó örökségünket, annak minden kihatásával együtt, úgy, ahogyan az előbbi idézetben olvastuk, akkor az egész megváltásba vetett hitünk válságba kerülne, hiszen akkor Jézus nem válthatott volna meg bennünket, mert Neki is megváltóra lett volna szüksége, mert ez az örökség a bűn állapotában való létet jelenti.
2. Ha Jézus teljesen olyan örökséggel terhelten lett volna emberré, mint mi, akkor Ádámtól való örökségként, – mint minden emberre –, úgy Rá is elhatott volna a bűn, a halál és a kárhozat, mint genetikai örökség.
3. Ha születésbeli állapotunk vonatkozásában nincs különbség köztünk és Jézus között, akkor az Ő természetébe is be lett volna írva a bűn törvénye, és ebből adódóan kikerülhetetlenül, személyesen elkövetett bűnök következtek volna Nála is, ahogyan az a mi esetünkben törvényszerű következmény.
4. Hozzánk hasonló születésbeli örökséggel, hogyan tudott volna megállni minden kísértésben, hogyan tudott volna minden helyzetben győzni? Hogyan feltételezhetjük, hogy ez

lehetséges volt Neki, miközben Rajta kívül ez még egyetlen embernek sem sikerült? Vagy talán azt feltételezi valaki, hogy Jézus felhasználta az isteni hatalmát a bűn kísértése elleni védekezésre? De ha ilyet tett volna, akkor már nem azonosak a körülményeink és a feltételeink, és akkor a megváltásunkra tett kísérlete sem lett volna érvényes.

5. Ha teljesen és mindenben hozzánk hasonló örökséggel lett emberré, akkor hozzánk hasonlóan Ő is bűnben született, akkor Ő is csak újjászületés és megszentelődés által juthatott volna el a természetében örökséggént jelenlevő bűn feletti győzelemhez és szabaduláshoz. Ha ez így lenne, akkor Neki is megváltóra lett volna szüksége, és akkor már nem lehetne a mi Megváltónk!

„DÁVID MAGVÁBÓL LETT TEST SZERINT”

Az előbbi idézetek szerint gondolkodók abból az igéből indulnak ki, amit Pál apostol ír a testté lett Isten Fiáról: *„aki Dávid magvából lett test szerint”* (Róm. 1,3.). Ebből azt a következtetést vonják le, hogy amennyiben Jézus *„test szerint”* *„Dávid magvából lett”*, akkor Neki, genetikai örökséggént, a születésekor a testében kellett volna magával hoznia a dávidi vonalon keresztül átörökölt terheltségeket, hiszen azt állítják, amit már az előbb is idéztem tőlük.

„Krisztus rendelkezett – emberi örökségén keresztül – az örökletes emberi természet szenvedélyeivel, indulatának minden erejével. Erős fiatal emberi mivoltában érzékelte Dávid szenvedélyét, Júda bűnét, Salamon nemi vágyait...”

(Olesen: Gondolkodj helyesen a testlételetről 9. téma, 3. oldal)

De miközben ezt próbálják kikövetkeztetni Pálnak a kijelentéséből, eközben két dolog mellett is elmennek úgy, hogy meg sem említik, valószínűleg azért, hogy az elméletüket így el tudják fogadtatni másokkal is. Ezzel azonban becsapják először is

saját magukat, majd pedig azon vannak, hogy másokat is megtéveessenek.

Figyelmen kívül hagyják, hogy Jézus nem vérvonalszerűen származott „*Dávid magvából*”, hanem csak a József általi adoptálás szintjén, Mária ugyanis nem Dávid házából való. Ebből következően a dávidi vérvonal öröksége nem jelenhetett meg Jézus emberi testében, vagyis a természetében. Földi szülei közül ugyanis csak az apja, József tartozott a Dávid házából valók közé, míg Mária papi családból való volt, vagyis Lévi nemzetségéből született. József tehát csak adoptálta Jézust a törvény előtt, és így lett apjává azzal, hogy feleségül vette Máriát. Genetikai örökség átadásához azonban semmi köze sem volt a megszületett gyermekhez. Az eredeti görög szövegben az a rész, hogy „*Dávid magvából*” lett testté, csak annyit akar kifejezni, hogy Dávid utódként, leszármazottjaként lett testté. Ez teljesedett be azzal, hogy a Dávid házából való József saját fiává fogadta a gyermek Jézust akkor, amikor feleségül vette Máriát, a gyermek anyját.

Lukács úgy emlékezik meg Keresztelő János anyjáról, Erzsébetről, hogy „*az Áron leányai közül való*” (Lk. 1,5), ezért a vele való rokonság miatt, Máriának is papi családból valónak kellett lennie. Lukács ugyanis úgy beszél Erzsébetről, amiből az feltételezhető, hogy Mária és Erzsébet a földrajzi távolság ellenére is jól ismerték egymást, vagyis olyan kapcsolatban voltak, ami közeli rokonságra enged következtetni közöttük. A Máriával beszélő angyal mondja: „*Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak*” (Lk. 1,36.).

„Mária valószínűleg nem véletlenül kapta az Ószövetség egyetlen hasonló nevű alakjáról, Mózes és Áron nővéréről a nevét: „Marjam, vagy Mirjam”. Mária papi családból való származását, és ezzel együtt Jézus hasonló eredetét Lukács megjegyzéséből lehet tudni (1,5; 36), de sem nála, sem más szerzőnél erről többé nem esik szó. Ez azonban teljesen megfelel a zsidó törvény szellemének, mert ha egy papi

családból való leány férjhez ment, és fiút szült, de a férje Dávid családjából való volt, a gyermek nem a papi nemzetséghez, hanem Dávid családjához számított. Mária fia Jézus pedig Józsefnek, a Dávid családjából való férfinak fiaként szerepelt a törvény előtt.” (Gerhard Kroll: Jézus nyomában 210. old.)

Figyelmen kívül hagyják még azt is, hogy Máriában nem emberi mag gyümölcseként fogant meg, és született meg a Megváltó, a testté lett Isten Fia, hanem a Szentlélek teremő műveként. *„Azért a világba bejövetelekor így szól... **testet alkottál nékem**”* (Zsid. 10,5.). De ezt a teremő folyamatot érzékelhetjük abból a párbeszédből is, ami Gábrriel és Mária között zajlott le a Megváltó születésének bejelentésekor. *„És monda néki az angyal... ímé, fogansz a te méhedben, és szülsz fiat... Monda pedig Mária az angyalnak: **Mimódon lesz ez, holott én férfit nem ismerek?** És felelvén az angyal, monda néki: **A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged;** azért ami születik is szentnek hivatik, Isten Fiának.”* (Lk. 1,30-35.).

Az Igének ezek a kijelentései viszont azt is érzékeltetik, hogy a megígért Messiás, mint embernek Fia, nem Mária genetikai leszármazottjaként született, hanem a Szentlélektől. Ezért is mondta azt az angyal, hogy *„ami születik is **szentnek hivatik, Isten Fiának**”*. Ha a megszületett gyermek Máriához volna köthető genetikailag, akkor nem lehetne már a születésében is szent, hiszen akkor Mária vérvonalának genetikai terheltségével kellett volna megszületnie. Ez azonban nem így történt.

A Pál apostol által adott kijelentés azonban ezek ellenére sem csorbul, hiszen a korabeli törvények szerint Jézusnak József volt az apja. Így joggal mondhatta Róla az apostol, hogy *„Dávid magvából lett test szerint”*. Ez az adoptálás éppúgy történt, mint annak idején, amikor Jákób fogadta örökbe József gyermekeit. Halála előtt Jákób ugyanúgy részesítette őket atyai áldásban, és ugyanúgy emlékezett meg róluk, mintha a saját fiai lennének.

„Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet, és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét” (1Móz. 48,16.).

Pál kijelentésének az a része, hogy **„test szerint”**, semmi többet nem akar kifejezni, minthogy Jézus az ember létformáját vette fel, vagyis testté lett, és úgy lépett be az emberi család történelmébe, hogy Ő is a teremtetett világból valók testét, az emberek létformáját öltötte magára.

AZ ÚRVACSORA EVANGÉLIUMA

Akik azt képviselik, hogy Jézusnak csak személyesen elkövetett bűnei nem voltak, de születésbeli adottságaiban és természetében teljesen hozzánk hasonló volt, vagyis ugyanolyan bűnös hajlamokkal terhelt, azok nem veszik figyelembe az Úrvacsora által adott isteni üzenetet. A Jézus által elrendelt Úrvacsora evangéliuma ugyanis pontosan az ellenkezőjét szeretné bemutatni, és hangsúlyossá tenni a Megváltóról.

Amikor Jézus beiktatta az Úrvacsora cselekményét, mint az Ő haláláról való megemlékezés ünnepét, az a zsidó „pászka” ünnep alkalmával történt, vagyis a húsvéti ünnep ideje alatt. Ezt az ünnepet *kovásztalan kenyerek ünnepének* (3Móz. 23,6.) is nevezték. Két oka is volt ennek az elnevezésnek. Egyrészt ezen a napon minden kovászos dolgot ki kellett takarítani az ünneplő család házából teljesen, semmi kovászos étel sem lehetett az ünnepek ideje alatt a háztartásokban. Másrészt viszont az előbbiből következően, a hét napos ünnep ideje alatt elfogyasztott kenyерük csak kovásztalan kenyér lehetett. **„Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon *takarítsátok el a kovászt házaítokból*, mert valaki kovászosat eszik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki Izráelből”** (2Móz. 12,15.) **„ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban”** (2Móz. 13,7.). Amikor tehát Jézus az Úrvacsora cselekményét beiktatta, akkor a saját **„testét”**

jelképező kenyér, amit szétosztott a tanítványai között, csak kovásztalan kenyér lehetett. De nemcsak azért volt kovásztalan ez a kenyér, mert éppen nem volt másfajta kenyér, hanem azért is, mert ennek szimbolikus jelentősége és üzenete volt, és van még a mi időnkben is.

A kovász ugyanis, különféle esetekkel összefüggésben, a bűn befolyásának szimbólumaként jelenik meg a Bibliában. Ahogy a kovász törvényszerűen hatást gyakorol abban a környezetben, ahová belehelyezik, vagyis átalakítja a tésztát, ugyanígy gyakorol kikerülhetetlen befolyást és uralmat testünkben a bűn kovása is, amit az atyáinktól örököltünk.

Egy alkalommal Jézus azt mondta a tanítványainak: *„Vigyázzatok és őrizkedjete a farizeusok és **sadduceusok kovászától**”* (Mt. 16,6.). Ezzel pedig azt akarta mondani, hogy *„a farizeusok és sadduceusok **tudományától** őrizkedjenek”* (Mt. 16,12.). Máskor arra intette őket: *„Vigyázzatok és őrizkedjete... a **Heródes kovászától**”* (Mk. 8,15.) majd később világossá tette előttük az értelmét, hogy ez nem más, mint *„a **képmutatás**”* (Lk. 12,1.).

Általános értelemben viszont a kovász, a bűnnek bennünk levő csíráját jelenti, amely születésünkkel együtt kerül bele a természetünkbe, és attól fogva olyan hatást fejt ki bennünk, ami szüntelen bűnös cselekedetek elkövetésére készítet, és szinte kényszerít a belső lényünkben. *„Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja”* (1Kor. 5,6.). Pál apostol éppen ezért kér mindenkit arra: *„Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, aminthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszaságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában.”* (1Kor. 5,7-8.).

Ahogy a liszttel összekevert kovászt többé már nem tudjuk kivenni és kiválogatni a tésztából, éppen így nem vagyunk

képesek ezt a természetünkben lévő bűn-kováasztól való megtisztulást sem elvégezni. Ez a bűn-kováász „*az atyáinktól örökölt*” születésbeli állapotunk által kerül bele a természetünkbe. Éppen ezért ebből a helyzetünkből csak az Isten újjáteremtő hatalma képes megtisztítani bennünket. De nekünk kell kérni ezt a tisztító kegyelmet, és nekünk kell alávetni magunkat, amikor Isten el akarja végezni bennünk a tisztítás folyamatát. Ilyen módon tehát rajtunk, a mi akaratumkon, és a mi odaszánásunkon múlik, hogy megtörténik-e vagy sem. Enélkül az isteni, tisztító és újjáteremtő kegyelem nélkül mi kikerülhetetlenül bűnt fogunk elkövetni.

Az úrvacsora jegyei által viszont Isten azt akarja megtanítani, hogy a Jézus „*testét*” jelképező kenyérnek azért kell kovásztalannak lenni, mert Jézus „*testében*”, születésbeli terheltségként nem volt benne a bűn megrontó befolyása, nem volt benne a bűn-kováása, amely belülről kényszerítette volna bűn elkövetésére. Ő ettől a belülről ható erőtől teljesen tiszta volt. Neki nem kellett a belső lényében lévő kovász átalakító hatása, befolyása és kényszere ellen küzdeni. Ő „*szent*”, „*örök*” és „*tökéletes Fiú*”-ként született (Zsid. 7,28/b.), ezért Neki nem a hozzánk hasonló bűnös hajlamai ellen kellett küzdeni, hanem a születésbeli szentségét és lelki tisztaságát kellett megőrizni, amit az első Ádám nem tett meg. A Mennyből küldött angyal ezért mondhatta azt Máriának a születendő gyermekkel kapcsolatban, hogy: „*A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékozik meg téged; azért ami születik is, szentnek hivatik, Isten Fiának.*” (Lk. 1,35.).

A további kutatásainkban kísérjen és vezessen bennünket Ellen White-nak a Jézus emberi természetének tanulmányozására vonatkozó alábbi intése.

„Légy óvatos, rendkívül óvatos, ahogyan Krisztus emberi természetéről beszélsz. Ne tárd őt úgy az emberek elé, mint a bűn hajlamaival megterhelt embert. Ő a második Ádám. Az első Ádám tisztának, bűntelen lénynek teremtetett, nem

volt rajta a bűn romlottsága. Isten képmása volt. Elestetett, és el is bukott a bűn elkövetése által... A bűn miatt utódai az engedetlenségre való örökletes hajlamokkal születnek. Jézus Krisztus azonban az Isten egyszülött Fia volt. Magára vette az emberi természetet, és megkísértetett mindenkiben, ahogyan az emberi természet megkísérthető. Elkövethetett volna bűnöket, elbukhatott volna, de **egyetlen pillanatra sem volt Benne gonosz hajlam**. Kísértések törtek rá a pusztában, ahogyan Ádámot megrohmozta a kísértés az Édenben.” (EGW: SDA. BC 5. köt. 1128. old.)